Р Е Ш Е Н И Е
№ 43037

гр. София, 03.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XXVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 02.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Наталия Ангелова
ЧЛЕНОВЕ: Ванина Колева
Мариета Райкова

при участието на секретаря Йоана Владимирова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **7253** по описа за **2026** година докладвано от съдия Наталия Ангелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).
Образувано е по касационна жалба от заместник-директора на Териториална дирекция на Националната агенция за приходите (ТД на НАП) – С., подадена чрез упълномощения процесуален представител юрисконсулт Г. Б., против Решение № 1289 от 15.04.2026 г., постановено по НАХД № 16734/2025 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 134-ти състав, с което е отменено Наказателно постановление (НП) № 773993-F753368 от 12.06.2024 г., издадено от заместник-директора на ТД на НАП – С., с което на Т. Л. Ш., ЕГН [ЕГН], за нарушение на чл. 50, ал. 1, т. 5, б. „а“ от Закона за данъците върху доходите на физическите лица (ЗДДФЛ) и на основание чл. 80а, ал. 1 от ЗДДФЛ, е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 33 144,30 евро.
В касационната жалба се релевират оплаквания за неправилност на първоинстанционния съдебен акт поради нарушение на материалния закон – касационно отменително основание по чл. 63в от ЗАНН във връзка с чл. 348, ал. 1, т. 1 и ал. 2 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК). Касаторът поддържа, че процесното наказателно постановление отговаря на всички императивни изисквания на чл. 57, ал. 1 от ЗАНН, като датата на извършване на нарушението е била надлежно и правилно определена като 31.03.2023 г. – датата на подаване на годишната данъчна декларация по чл. 50 от ЗДДФЛ за данъчната 2022 г. без посочване на дължимата информация. Оспорва се като абсурден изводът на районния съд, че нарушението е извършено на 01.10.2022 г., предвид

обстоятелството, че към тази дата данъчната 2022 година още не е била изтекла. На следващо място касаторът твърди, че предоставените от съдружника средства в полза на „ГМ Резидънс“ ООД представляват заем, доколкото банковите преводи са извършени с изрично основание „договор за кредитна линия“, а представеният протокол от Общото събрание на съдружниците от 05.12.2022 г. е частен свидетелстващ документ по смисъла на чл. 180 от ГПК, който няма материална доказателствена сила за изгодните за съставителя факти, няма достоверна дата по чл. 181 от ГПК и вероятно е изготвен за целите на процеса. По тези съображения касаторът моли за отмяна на въззивното решение и постановяване на ново решение по същество, с което наказателното постановление да бъде потвърдено изцяло. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност спрямо претенции за разноски от ответника.
В съдебно заседание касаторът – заместник-директор на ТД на НАП – С., редовно призован, се представлява от главен юрк. Й., която поддържа касационната жалба на изложените в нея основания, пледира за отмяна на решението на СРС и потвърждаване на наказателното постановление, претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и поддържа възражение за прекомерност.
Ответникът по касация – Т. Л. Ш., редовно призован, се представлява в съдебно заседание от адвокат И., който оспорва касационната жалба, поддържа съображенията в депозирания писмен отговор и моли решението на СРС да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно. Посочва, че вписаната в един пасаж от мотивите на СРС дата - 01.10.2022 г. съставлява явна техническа грешка, а волята на съда е еднозначно ясна. Подчертава, че предоставените суми представляват допълнителни парични вноски по чл. 134 от ТЗ, корпоративните документи за които са били представени на наказващия орган още с писменото възражение срещу АУАН, но органът безпричинно не ги е обсъдил. Заявява изрично, че не претендира адвокатско възнаграждение за настоящата касационна инстанция.
Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор Ю., изразява становище за неправилност и незаконосъобразност на решението на районния съд и моли същото да бъде отменено.
Административен съд София - град, XXVI, след като прецени събраните по делото доказателства, обсъди наведените касационни основания и становищата на страните и извърши служебна проверка по реда на чл. 218 от АПК, намира следното от фактическа и правна страна:
Касационната жалба е процесуално допустима – подадена е в законоустановения 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 от АПК, за която първоинстанционният акт е неблагоприятен, и е насочена срещу подлежащ на касационен контрол съдебен акт съгласно чл. 63в от ЗАНН. Разгледана по същество в пределите на касационната проверка по чл. 218 от АПК, касационната жалба е неоснователна.
С Решение № 1289/15.04.2026 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 134-ти състав по НАХД № 16734/2025 г., е отменено Наказателно постановление № 773993-F753368/12.06.2024 г., издадено от заместник-директора на ТД на НАП – С., с което на Т. Л. Ш., ЕГН [ЕГН], на основание чл. 80а, ал. 1 от ЗДДФЛ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 33 144,30 евро за нарушение на чл. 50, ал. 1, т. 5, б. „а“ от ЗДДФЛ.
Наказателното постановление е издадено въз основа на Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № F753368 от 26.01.2024 г. за това, че Т. Л. Ш. в качеството си на местно физическо лице в подадената на 31.03.2023 г. годишна данъчна декларация по чл. 50 от ЗДДФЛ за данъчната 2022 г. не е декларирал непогасена към 31.12.2022 г. част от предоставен паричен заем на търговското дружество „ГМ Резидънс“ ООД (с ЕИК[ЕИК]) в общ размер на 331 443,05 евро

(648 246,16 лева), с което е нарушил чл. 50, ал. 1, т. 5, б. „а“ от ЗДДФЛ.
Съдът приел, че горните обстоятелства се установяват въз основа на събраните по делото писмени доказателства, приобщени по реда на чл. 283 от НПК: протокол от Общото събрание на „ГМ Резидънс“ ООД от 26.06.2022 г. за сключване на договор за кредитна линия; изготвен проект на договор за предоставяне на заем от 30.06.2022 г., подписан само от дружеството, но не и от Ш.; три броя платежни нареждания от 29.06.2022 г. (за 94 110,94 евро / 184 065,00 лева), от 15.07.2022 г. (за 31 893,37 евро / 62 378,00 лева) и от 28.09.2022 г. (за 43 459,81 евро / 85 000,00 лева) с вписано основание „договор за кредитна линия“; протокол от извънредно Общо събрание на съдружниците в „ГМ Резидънс“ ООД от 05.12.2022 г. за трансформиране на сумите в допълнителни парични вноски по чл. 134 от ТЗ без начисляване на лихви; подадена ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ от 31.03.2023 г.; писмено възражение срещу АУАН с приложен протокол от Общото събрание от 05.12.2022 г.
Районният съд е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни длъжностни лица в рамките на техните материални правомощия съгласно ЗДДФЛ и ЗНАП при спазване на сроковете по чл. 34 от ЗАНН, но при издаването им е допуснато съществено процесуално нарушение при определяне на датата на нарушението.
За да отмени НП, първоинстанционният съд е приел, че посочената в АУАН и НП дата на нарушението – 31.03.2023 г. (датата на подаване на декларацията) е неправилно определена, тъй като срокът за деклариране по чл. 53, ал. 1 от ЗДДФЛ изтича на 30.04.2023 г., а по чл. 53, ал. 2 от ЗДДФЛ лицето има право на еднократна коригираща декларация до 30.09.2023 г., поради което нарушението чрез бездействие би могло да бъде довършено едва след изтичане на срока за изпълнение. Наред с това съдът е приел, че деянието не е съставомерно от обективна страна по чл. 50, ал. 1, т. 5, б. „а“ от ЗДДФЛ, тъй като въз основа на решението на Общото събрание на съдружниците от 05.12.2022 г. предоставените суми представляват допълнителни парични вноски по смисъла на чл. 134 от ТЗ, които представляват форма на вътрешнодружествено кредитиране и не подлежат на деклариране като парични заеми.
Пред настоящата инстанция от касатора не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл. 219, ал. 1 от АПК.
Въззивното решение е валидно, допустимо и правилно.
Въззивният съд е събрал необходимите и относими доказателства, въз основа на които е изложил подробни мотиви в обжалваното решение и е достигнал до правилни правни изводи, които настоящият състав изцяло споделя. При субсидиарното действие на НПК съдът е провел съдебното следствие по начин, осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички релевантни обстоятелства, съобразявайки процесуалните правила за проверка и анализ на доказателствената съвкупност, без да допуска нарушения на съдопроизводствените принципи.
Касационният състав намира за неоснователно първото касационно оплакване, касаещо датата на извършване на нарушението. Вмененото на Ш. деяние по чл. 80а, ал. 1 във връзка с чл. 50, ал. 1, т. 5, б. „а“ от ЗДДФЛ по своя характер представлява чисто бездействие – пропускане на законоустановен срок за деклариране на конкретни факти и обстоятелства. Съгласно чл. 53, ал. 1 от ЗДДФЛ годишната данъчна декларация за данъчната 2022 г. се подава в срок до 30 април на следващата година (в конкретния случай до 30.04.2023 г.). Наред с това нормата на чл. 53, ал. 2 от ЗДДФЛ предоставя на задълженото лице законово гарантирано право еднократно в срок до 30 септември на годината, следваща годината на придобиване на дохода (до 30.09.2023 г.), да направи корекции в декларираните данни чрез подаване на нова декларация. Докато този краен преклузивен срок не е изтекъл, задълженото лице разполага с правна възможност да подаде редовна или коригираща декларация, поради което изпълнението на задължението все още е

възможно и противоправното състояние не е настъпило. Самият факт на подаване на първоначална декларация на 31.03.2023 г. не преклудира срока за корекция и не може да се трансформира в дата на довършване на нарушение чрез бездействие. Евентуалното деяние би било довършено на 01.10.2023 г. – първият ден след изтичане на срока за подаване и корекция. В. в мотивите на районния съд дата „01.10.2022 г.“ съставлява явна техническа грешка при изписване на годината (лапсус калами), която е лесно установима от цялостния контекст на акта и не опорочава решаващите изводи на съда.
Неправилното определяне на датата на нарушението като 31.03.2023 г. в АУАН и в НП нарушава императивните изисквания на чл. 42, ал. 1, т. 3 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, засяга съществено правото на защита на санкционираното лице и съставлява самостоятелно основание за отмяна на наказателното постановление, което не може да бъде санирано от съда.
Неоснователно е и второто касационно оплакване относно правната квалификация на предоставените парични средства. Действителното правно естество на възникналите отношения се извежда от насрещната воля на страните и съвкупността от събраните доказателства, а не единствено от счетоводно-банковото отразяване на основанието в платежните нареждания. По делото е безспорно установено, че изготвеният проект на договор за заем от 30.06.2022 г. не е бил подписан от съдружника Т. Ш.. Впоследствие, на 05.12.2022 г. – в рамките на същата 2022 данъчна година – Общото събрание на съдружниците в „ГМ Резидънс“ ООД единодушно е взело решение по чл. 134, ал. 1 от ТЗ за трансформиране на предоставените средства в допълнителни парични вноски без начисляване на лихва. Допълнителните парични вноски по чл. 134 от ТЗ съставляват специфичен законов способ за вътрешнодружествено финансиране от съдружниците за покриване на временна необходимост от парични средства, който не променя капитала на дружеството и не представлява класически паричен заем по смисъла на чл. 50, ал. 1, т. 5, б. „а“ от ЗДДФЛ. С оглед на това към 31.12.2022 г. Т. Ш. не е притежавал изискуемо заемно вземане към дружеството, подлежащо на деклариране в Приложение № 11 от ГДД, поради което деянието не осъществява състава на вмененото административно нарушение от обективна страна.
Неоснователно се явява и възражението на касатора относно доказателствената стойност на протокола от Общото събрание на съдружниците от 05.12.2022 г. Протоколът обективира валидно взето решение на върховния орган на капиталовото търговско дружество съгласно чл. 134, ал. 1 от ТЗ, пораждащо обвързващо правно действие за дружеството и неговите съдружници. Доказателствената сила на този документ подлежи на преценка в съвкупност с останалите събрани доказателства, като по делото не е проведено оспорване на неговата автентичност или истинност по реда на чл. 193 от ГПК, нито са ангажирани насрещни доказателства от наказващия орган. Освен това протоколът от 05.12.2022 г. е бил надлежно представен на административнонаказващия орган още с подаденото в срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН писмено възражение срещу АУАН. В разрез с императивното си задължение по чл. 52, ал. 4 от ЗАНН наказващият орган не е обсъдил и анализирал представените с възражението доказателства преди издаване на НП, с което е допуснал съществено процесуално нарушение.
Като е съобразил горните обстоятелства и е отменил процесното наказателно постановление, районният съд е постановил правилен и законосъобразен съдебен акт, който следва да бъде оставен в сила.
При този изход на спора претенцията на касатора за присъждане на юрисконсултско възнаграждение се явява неоснователна на основание чл. 63д, ал. 1 и 4 от ЗАНН във връзка с чл. 143, ал. 3 от АПК. От своя страна процесуалният представител на ответника по касация Т. Ш. изрично е заявил в проведеното съдебно заседание, че не претендира възнаграждение за касационната инстанция, поради което с оглед диспозитивното начало в съдебния процес

разноски в полза на ответника за настоящото производство не следва да бъдат присъждани.
Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София - град, касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1289 от 15.04.2026 г., постановено по НАХД № 16734/2025 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 134-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.